

Teresa Claramunt (Sabadell, 1862 – Barcelona, 1932)

Nota bibliogràfica.-

Teresa Claramunt neix a Sabadell el 4 de juny de 1862. Filla gran de cinc germans, rep una educació molt elemental, i de molt jove comença a treballar com a obrera teixidora en una fàbrica tèxtil de la zona.

Ràpidament s'involucra en el moviment sindical, liderant l'any 1883 la "vaga de les set setmanes", en demanda de la jornada laboral de deu hores. Als 22 anys participa en la fundació de la secció local dels Treballadors Anarcocol·lectivistes de Sabadell, que persegueix l'objectiu de lluitar per l'emancipació de les persones de tots dos sexes, i als 24 anys funda una associació de dones treballadores. Posteriorment, el 1892, és cofundadora de la Societat Autònoma de Dones de Barcelona, centrada en els drets de les dones i en la promoció de la seva autonomia.

Va dedicar la seva vida als drets dels treballadors i les treballadores, així com a la defensa dels drets de les dones. Entre els seus escrits destaca "La mujer. Consideraciones sobre su estado ante las prerrogativas del hombre", de 1903, en què deixa constància del seu ideari llibertari.

L'any 1896 va ser una de les persones detingudes acusades de participar en l'atemptat a la Processó de Corpus Christi del carrer Canvis Nous de Barcelona, raó per la qual va ser detinguda al castell de Montjuïc, on va escriure les seves impressions sobre la seva detenció en el relat "En la cárcel", de 1897. Torna a ser detinguda a partir dels fets de la Setmana Tràgica de 1909, pels quals és condemnada a quatre anys de presó.

Teresa Claramunt mor a Barcelona el 12 d'abril de 1931, afectada d'una paràlisi.

A la dona, 1900

Deixeu-vos, amigues meves, d'aquestes mentides que us ensenyen les religions totes. Desterreu lluny, ben lluny, aquestes preocupacions que us tenen, com als esclaus del segle XIII, amb un dogal que no us deixa moure-us perquè no penetreu en la senda de la raó. La meua veu no arriba a totes vosaltres, companyes estimades; però sigueu les que sigueu les que llegiu aquestes línies que dicta un cor que sent i un cervell que pensa, no oblideu que la dona s'ha de preocupar per la seva sort, ha de llegir els llibres que ensenyen, com ho són les obres àcrates, ha d'associar-se amb les seves germanes i formar càtedres populars on aprendre a discutir o per anar aprenent el que ens convé saber.

Extracte d'un article de 1900